

HET THUISCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT 8 - VAKANTIEHERINNERINGEN

Vakantievoorpret, dat is misschien wel het allerleukste van een vakantie. Dit jaar is dat allemaal wel een tikje anders... Gaan we nog wel weg? Sommigen maken bescheiden plannen voor een vakantie in eigen land. In ons Thuischrijfcafé gaan we nu alweer een paar weken steevast op reis in het Land van de Verbeelding. Geen slechte plek! We zouden ook op safari in onze vakantieherinneringen kunnen gaan. Ofschoon dat voor niet iedereen hele zoete herinneringen zal oproepen...;-)

- Vakantielief en -leed, kunnen jullie er uit eigen ervaring over meepraten?
Schrijf er een verhaal over.

Deadline: woensdag **13 mei a.s.** Heel veel schrijfplezier!

SCHRIJFTIP: ANEKDOTE OF VERHAAL?

Een (al dan niet verzonden) vakantieherinnering kun je op twee manieren vertellen: als anekdote of als verhaal. Wat is het verschil?

schema **ANEKNOTE**:   **EN** toen, en toen, en toen...   (--> lezer: 'Zucht...')
schema **VERHAAL**:   **MAAR** toen...   (--> lezer: 'Héé, vertel verder!')

Je ziet het al: **in een verhaal GEBEURT iets**, daar zit een bepaalde spanning in en dat maakt het leuk om te lezen. Ga op zoek naar het **VERHAALELEMENT** in je vakantieherinnering. En als je iets moet verzinnen om het spannender te maken: aarzel niet! Het gaat er immers niet om dat het waar is, maar dat het waar zou kunnen zijn! ;-)

THUIS IN GEDACHTEN - DOOR HANS GROOTEN

Ik zit binnen. Het is coronatijd. Zij die deze tijd meemaken snappen wat dat betekent. Voor hen die hier nú pas voor het eerst over horen, of zij die dit verhaal pas lezen lang nadat de coronacrisis voorbij is, moet ik verklaren wat dat betekent. Er is een virus ontstaan waarvoor er in de wereld nog geen vaccin is. Het virus is vermoedelijk ontstaan binnen de vleermuisgemeenschap in China en is overgesprongen op de mens, een zogenaamd zoönose virus. Een nieuw virus dat een pandemie heeft veroorzaakt. D.w.z. dat in heel de wereld mensen besmet zijn geraakt en dit zogenaamde covid-19 virus maakt mensen ziek, soms tot de dood aan toe. Zeker voor mensen die een zwak afweersysteem hebben en/of andere klachten hebben is het virus een gevaar. Wat betekent het nu hier in Nederland? De Nederlanders wordt aangeraden thuis te blijven, thuis te werken, anderhalve meter van elkaar te blijven als je toch naar buiten gaat om bijvoorbeeld boodschappen te doen, je handen vaak te wassen en verder geen bezoek af te leggen aan verzorgingstehuizen waar veel van onze ouderen wonen. Want juist de ouderen vormen een risicogroep van dit virus.

Wat doe je dan als je thuis zit en als het er naar uit ziet dat dit nog wel enkele weken zo niet maanden gaat duren? Je kunt thuis gaan werken, je kunt je kinderen die niet meer naar school gaan, thuisonderwijs geven, je kunt puzzels maken, je kunt eindelijk die opknapklusjes aan je huis gaan doen of je kunt in de tuin - als je die hebt - gaan werken. Bij ons zijn extra tafels in de voorkamer neergezet om de foto's te rubriceren. Dat was al lang geleden afgesproken. We zouden als we met pensioen waren eindelijk eens die grote berg foto's uitzoeken.

"Als we nu eens de tafels uit de schuur in de voorkamer zetten en dan daar de vakantiefoto's op uitspreiden, zodat we ze kunnen bekijken en inplakken of desnoods weggooien?"

"Weggooien? Nooit, foto's gooi je niet weg. Laten we eerst eens zien wat er na de brand nog van over is." Het kwam er tot nu toe niet van.

Terwijl je thuis zittend merkt dat het vliegverkeer nagenoeg geheel gestopt is, het wegverkeer weggevallen is nu de meeste mensen thuis blijven, en de luchten schoner aan het worden zijn, merk je dat het stiller is. Het is alsof je thuis een vakantiehuis wordt. Het lawaai van alledag is weg, de drukte van alledag is weg nu de agenda leeg is en eindelijk weet je te komen tot maar één keer per week boodschappen doen omdat je de hele week vooruit gepland hebt wat te eten, wat te snoepen en welke kaarten je te kopen hebt voor hen die jarig zijn. Na enkele weken raak je gewend aan de dagelijkse gang. Je slaapt wat langer uit. Je leest de krant eerst in bed voor je opstaat en je horloge heb je niet meer nodig. Er is niets op de dagplanning. Het sleurt na een tijdje. Je merkt dat je wat minder doet per dag. De dagen glijden onmerkbaar voorbij en enkel de dagcijfers aan ziekenhuisopname, bezette bedden bij de IC en de sterftcijfers vergeleken met vorig jaar, halen je even uit het slome ritme. Ja, het is erg, rare tijden, wat moeten de andere landen meemaken, hoe hard worden de zzzp'ers geraakt, wat bazelt Trump nu weer en natuurlijk wat een staatsmanager is onze minister president, of heb je Irma al gezien, mooie gebaren voor die moeilijke woorden?!

En dan komt de onvermijdelijke vraag: zullen we dit jaar nog met vakantie gaan? Hebben we niet genoeg vakantie gehad om ook dit jaar daar mee voort te kunnen? De tafels in de voorkamer staan al weken te wachten. De eerste doos is erop leeggegooid en we zien oude foto's van de ouderlijke woning, van mensen die ons dierbaar zijn en veel te vroeg zijn overleden. Dan volgen er wat echte vakantiefoto's en voor we het weten zijn we terug in de tijd. We zijn terug op vakantie in Frankrijk. De jongens klein, samen in een grote tent die in een karretje zit en die Roel ons 'vouwhotel' noemt.

"Weet je nog dat we de Ardèche over zwommen met de jongens in zwemvesten omdat ze niet konden zwemmen en dat het rubberbootje waar ze inzaten lek ging net toen we aan de andere kant waren? Dat we toen al blazend en zwemmend terug gegaan zijn? Gek dat we dat durfden."

En dan de foto van de wastafel bij de douches. Een plastic gele teil die voor de jongens als bad diende tijdens de vakantie. De kromme witte beentjes van Wouter precies uitgelicht tegen het groen van het dennenbosje.

Ja, foto's roepen de herinnering wakker en al snel zoeken we naar de foto's die in ons geheugen gegrift staan. We zoeken ook bij andere oude foto's, naar mijn broer die toen hij zo oud was als onze kleinzoon nu, een beeld geeft van familiebanden omdat de gelijkenis treffend is.

"Daar!" "Nee die bedoel ik niet. Daar lijken ze wel op elkaar maar ik zoek die ene met dat krulhoofd waar hij dat ijsje eet."

Dan blijkt, als de foto gevonden is, dat er toch een ander beeld is blijven hangen. Van te voren dacht ik precies aan te kunnen geven wat ik zou zien, hoe de foto eruit ziet, maar als de foto zijn waarheid openbaart is er toch verschil. In gedachten heb ik de foto en het beeld van vandaag aan elkaar gekoppeld en zo de twee werelden laten versmelten. Bij het verder doorsnuffelen van de foto's komen vele herinneringen weer terug. We eten weer in dat kleine pittoreske bistrootje, we wandelen langs de boulevard en we vieren heerlijk vakantie. We glimlachen om onze herinneringen, worden weer warm van de hotelbaas die op een Grieks eiland achter de toonbank duikt en opkomt met plastic tulpen en klompen als hij ontdekt dat we uit Holland komen. Of de gastvrijheid in Iraklion als we de groeten komen doen van wederzijdse vrienden. Een avond die we niet kunnen vergeten.

In een andere doos zitten onze herinneringen aan Italië waar we als huwelijksreis heen gingen, weliswaar een jaar later, maar toch. De Paus als klein mannetje op een balkon in de verte, de hagelwitte bloezen van de schooluniformen. De hitte en de onvergetelijke dag dat we van Rome weg reisden naar een plaats hoger in Italië om nog een week aan het strand te liggen. Als rechtgeaarde Hollanders verplaatsten we ons na een goede nachtrust en rustig ontwaken op het heetst van de dag. Vreemd dat er zo weinig mensen op de been waren. Wel warm zo in de zomer rond enen. Maar gelukkig hadden we ons

voor de rest goed voorbereid. We wisten dat er een prima camping met uitzicht op zee was. In dit dorp zou hij moeten zijn.

Waar dan? Geen idee, geen bordje, geen mensen om aan te vragen. Uitgestorven en het zweet droop van onze ruggen. De irritatie nam wat vormen aan. Ach na één jaar getrouwd zijn kan dat al beginnen.

Gelukkig op het dorpsplein met fontein, hingen wat jongeren rond. Jawel, zij spraken Engels en begrepen wat we wilden. Snelle blikken onderling, gesmoord gelach, totdat ze vertelden dat de camping die we bedoelden wel degelijk uitzicht had op zee. Enkel die camping lag op driehonderd meter hoogte, kijk op die berg. Het zweet zakte met onze moed in de schoenen. "Ik breng je wel even," opperde een slungelig jongmens "Ik heb een auto en dan kan ik weer even rijden."

De auto was een Fiat Vijfhonderd. Hilde op de achterbank met een rugzak, de jongeman achter het stuur en ik op de voorbank wat zorgde dat de auto vol was. Gelukkig had de auto een open dak en via dat dak werd de tweede rugzak mij op de schoot aan gegeven zodat ik van de weg naar boven niets zag, de voorbijgangers een rugzak uit de auto zagen steken, Hilde in kreukels achterin meegevoerd werd en de jongen met een gelukzalige blik zijn maten de ogen uitstak. We zijn boven gekomen vertellen de foto's ons. We zien de zee van grote hoogte schitteren op de kleurendia. De weg naar het strand die slingerend tussen de pijnboombossen liep hebben we slechts in gedachten afgelegd. Ook nu weer staan we op het dorpsplein, voelen de hitte en bekijken de informatie in onze campinggids.

Wat die foto's al niet doen om je vakantiegevoel opnieuw te beleven. Totdat we ons realiseren dat we in onze herinnering de werkelijkheid geweld hebben aangedaan. Verder struinend in de vakantieherinneringen komen we de foto's tegen waarvan we de datum vergeten zijn, maar waar de vakantie nog scherp afgetekend staat. De gewaarwording als blijkt dat in dat ene kasteel de Grieken niet altijd de scepter hebben gezwaaid, maar voor honderden jaren juist de avontuurlijke west-Europeanen. Later zoek je nog eens de geschiedenis op en met terugwerkende kracht voeg je extra dimensies toe aan de vakantie.

Ook nu weer bij het opnieuw doorlopen van de plaatjes, het opnieuw beleven van de tochten die je maakte om er even uit te zijn, om nieuwe ontdekkingen te doen. Hoe anders is het tegenwoordig waar je elkaar aankijkt, mijmert en blij bent dat je thuis bent, blij met de plek die je 'thuis' kunt noemen. Ach anekdotes te over. Glimlachend slaan we een bladzijde van de geschiedenis om, van ónze geschiedenis en zien de herinnering in ons hoofd afwijken van de keiharde vastgelegde werkelijkheid. Ons afvragend wat we moeten koesteren, de herinneringen in ons hoofd die met ons heengaan verloren zullen gaan of de plaatjes die voor een ander slechts momentopnamen zijn, waar de beleefde vakantie slechts als metafoor gevoeld kan worden, vegen we de tafel leeg, ruimen de boeken op wetend dat juist door het hebben van de foto's onze herinneringen steeds oproepbaar zullen zijn.

